

[Hans Thyge Jacobsen.]

minister, at han mente det. Jeg tror, det er klart for den højtærede Undervisningsminister — det er det for mig, men jeg tvivler lidt om, at det er det for alle ærede Medlemmer —, at det foreliggende Lovforslag er et Beskæftigelseslovforslag. Det er et Lovforslag, som tager sin Motivering i den herskende Arbejdsløshed inden for de seminarieuddannedes Kreds. Den højtærede Undervisningsminister og den højtærede Regering siger: Vi maa saa sandelig bekæmpe Arbejdsløsheden.

Maa jeg tillade mig at oplæse de to første Linier af Bemærkningerne til Lovforslaget. Der staar: „I Anledning af den betydelige Arbejdsløshed mellem seminarieuddannede Lærere....“. Begrundelsen for hele dette Lovgivningsarbejde om Nedlæggelse af Seminarier er, saa underligt det end lyder, Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Det er et Arbejdsløshedsprogram, man her udfolder, og det er jo meget simpelt. Naturligvis, der er for mange seminarieuddannede Folk, de kan ikke finde Arbejde inden for vort Folkeskolevæsen, ergo nedlægger vi nogle Seminarier!

Jeg indrømmer, at paa den Maade kan man i nogen Grad bekæmpe Arbejdsløsheden inden for de seminarieuddannedes Kreds; men jeg maa samtidig kræve Respekt for den Kendsgerning, at herved forøger man Arbejdsløsheden ude i den Kreds, der staar og banker forgæves paa Porten til disse Uddannelsesanstalter. Det er det mærkværdigste Beskæftigelsesprogram, jeg nogen Side har set. Jeg kan ikke begribe, at den højtærede Minister overhovedet gaar ind i disse Bestræbelser. Jeg ved godt, at der er en Kommission, som har anbefalet dette, men netop naar Motiveringen er Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, hvordan i al Verdens Riger og Lande vil man saa kunne forsvare, at man herved forøger Arbejdsløsheden til det urimelige ude i den stedse voksende Kreds af Landets Ungdom, der ikke kan finde Adgang til Uddannelsesstederne?

Her ligger i Virkeligheden Arbejdsløshedsproblemet Centrum. Der er en stedse voksende Kreds af Ungdom i dette Land fra alle Befolkingsklasser, som ikke kan faa Adgang til Uddannelse..... det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ryster paa Hovedet. Saa skal jeg fortælle ham en sandfærdig Historie fra Dagliglivet. En af mine Konfirmander vilde meget gerne faguddannes. I to Aar søgte han forgæves at blive Lærling rundt omkring i alle mulige Fag. En skønne Dag mødte jeg hans Fader paa

Gaden, han straaledede som en nyslaaet Toskilling og fortalte, at nu havde Drengen faaet Lærlingeplass. Naa da, svarede jeg, hvor da? I Brolæggerfaget, svarede Faderen. Det var da mærkeligt, sagde jeg, for det er jo meget vanskeligt at komme derind. Ja, lød Svaret, men der var sket det, at der var blevet Plads for fem eller syv nye Læredrenge i dette Fag, og den paa-gældende Drengs Fader havde en Svoger, som var Medlem af Bestyrelsen for Brolæggernes Fagforening, og saaledes var Sigurd kommet ind ad Protektionens ikke ukendte, men altsaa stedse paa nye Omraader mere brugte Vej. Det er lige godt nok, at man for at komme i Brolæggerlære skal protegeres ind gennem Familieforbindelser, men det bliver jo efterhaanden saadan, at for at faa Plads paa Uddannelsesstederne skal man være i Besiddelse af en endogsaa kvalificeret Protektion. Det klæder ikke den højtærede Undervisningsminister at optræde i Brolæggerfaget, og det er det, den højtærede Minister gør.

Det kan ikke nytte, at man vil bilde Befolkningen ind, at man ved et Forslag som dette bekæmper Arbejdsløsheden. Det passer ikke. Tværtimod, man forøger Arbejdsløsheden, for saa vidt som jeg maa holde for, at det er bedre at have den arbejdsløse Ungdom inde paa Uddannelsesanstalterne end at have den gaaende fuldkommen ubeskæftiget rundt uden for disse. Der er ikke Skygge af Tvivl om, hvad der i moralsk Henseende er det bedste af disse to Ting. Jeg forstaar saa udmærket godt, at naar man er Undervisningsminister, maa man drage Omsorg for, at Forholdene inden for ens Omraade bliver saa rationelt ordnet som muligt; men jeg maa virkelig undres over, at en højtæret Minister, som er ud-gaaet fra Arbejderpartiet, kan blive i den Grad departementalt afmarcheret, faa sin Bevidsthed i den Grad forvandlet blot ved at være Minister for Undervisningsvæsenet i nogle faa Aar, at han ganske glemmer Hovedhensynet, at skabe saadanne Betingelser for den arbejdsløse Ungdom, at den i hvert Fald kan undgaa det værre, som er at være fuldkommen ledig.

Jeg maa derfor være fuldstændig imod disse Bestræbelser. Naar vi ser paa den stedse voksende Kreds af forgæves paa Porten bankende Ungdom, synes jeg ikke, Tiden er inde til at nedlægge Uddannelsesanstalter. Man faar undskyldte mig, men jeg tror, vi burde gaa den stik modsatte Vej. Og den højtærede Minister er jo slet ikke ukendt med dette, han har i et andet Lovforslag foreslaaet et ottende Skoleaar